

Devrimci İşçi Partisinin ve 4. Enternasyonalin inşası için

işçi cephesi

Yeni Dönem sayı:16

Mayıs 2005

<http://iscicephesi.org>

işçi sınıfının ve dünyadaki yoksulların temel düşmanı

emperyalizm yenilgiye uğratılabilir

Gündem ve Politika

syf. 2-4

1 Mayıs'ın ardından izlenimler
Emperyalizm yenilgiye uğratılabilir
AİHM'nin Öcalan kararı ne anlama geliyor?

Emek Hareketi

syf. 5-7

Tekstil işçiliği ya da modern kölelik
Tefeciliğin uluslararası ayağı İMF

Fabrikalardan

syf. 8-9

Emekli-Sen meydanlarda...
İşçilerin toplu tepkisi
Önlük bilmececi
Oyalamaya devam ediyorlar

Enternasyonal ÜİB-DE 8. Kongre

syf. 10-15

Anma Akın Rençper Yoldaş anısına...

syf. 16

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

1 Mayıs'ın Ardından İzlenimler

Bu yıl 1 Mayıs'a oldukça gergin bir ortamda girildi. Son günlerde yaşananlar, yükselen milliyetçi dalgalanma ve bayrak krizi derken 1 Mayıs alanına da tedirginlik taşınıyordu.

Oysa 1 Mayıs 2005 gösterileri, 1996 yılından bu yana gerçekleştirilen en kalabalık kutlamalara sahne oldu.

Bazı sendikalar ve sözüm ona solcu geçinen "İşçi Partisi" Türk bayraklarıyla alana gelmesini istemişti. Ne var ki, bu çağrı bir iki sendika -başta Hak-İş- ve bu parti dışında pek rağbet görmedi.

2005 1 Mayıs'ı sendikaların öne çıktığı bir gün olarak akıllarda kalacak. Alandaki kalabalık oldukça dikkat çekiciydi. Bir çok grubun geçen yıllara oranla kalabalık kortejler oluşturarak gösterilere katıldığı önemli bir not olarak düşünülmeli. Bunlar arasında partiler, Haklar ve Özgürlükler Cephesi öne çıkmaktaydı. DEHAP'ın ise kitlesini önceki yıllara göre yeterince taşıyamadığı düşünülüyor.

Bu 1 Mayıs gösterilerinin akıllarda yer edecek bazı yönlerini şu şekilde belirtmek mümkün;

Alandaki kalabalığa rağmen, coşku ve vurgular oldukça yetersizdi. Pankartlarda son günlerde yaşananlara ilişkin olarak "provokasyona karşı birleşelim" deniyordu ama faşizm tehlikesi unutulmuştu.

1 Mayıs kürsüsündeki sunucu "ben Arabım", "ben Çeçenim", "ben Filistinliyim" diyordu ama hemen yanı başımızdaki Kürt kardeşlerimizi hiç anma gereği duymadı.

DİSK'li işçiler ellerindeki renkli dövizlerde kuşları, ağaçları hatta kullandıkları makineleri sevdiğini söylüyor ama ne yazık ki Kürt kardeşlerini sevdiğini dövizlerine yansıtmayı unutuyorlardı. Yoksa sevmiyorlar mıydı?

Ne yazık ki, son derece belirleyici bir dönemde gerçekleşen bu 1 Mayıs'ta işçi sınıfının en acil talepleri ve ihtiyaçları, alanda gerektiğince yer bulamadı. Sendikalarda ve katılımcıların çoğunda gözlemediğim şey, bir günü böyle geçiştirmek, 1 Mayıs'ta vardık demek için alana gelmiş olduklarıydı. Alan kalabalıktı ama ortak bir 1 Mayıs ruhundan söz edebilmek olanaksızdı.

Kuşkusuz gösterilerin en sevindirici yönü, bayrak provokasyonu ve milliyetçi dalgalanmanın ardından işçilerin ve devrimci örgütlerin alanı boş bırakmamaları ve şovenistlerin çabalarının böylece yanıtlanmış olmasıydı.

Bir dizi sol grubun sıra kavgası ve atışmalar türünden tatsızlıklarını hesaba katmazsak - gösteriler sürerken polis bazı gençleri göz altına almaya çalıştı, kitle bu gençleri polisin elinden almayı başardı- gösteriler sorunsuz tamamlandı.

1 Mayıs'ta tüm dünyada ve Türkiye'de işçiler ve ezilen halklar ortak bir dilde konuştu, taleplerini dile getirdi. Geçen yıl yaşanan bölünmüşlük aşılmıştı. İşçiler, gelecek 1 Mayıs'ta yeniden buluşmak üzere sözleşerek alanı terk ettiler

Dün Vietnam, Bugün Irak! Emperyalizm Yenilgiye Uğratılabilir! Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal (Liga Internacional de los Trabajadores - LIT-CI) 8. Dünya Kongresi'ni Haziran 2005 tarihinde yapmaya hazırlanıyor. Sınıf mücadelesinin keskinleştiği bir dönemde yapılacak bu kongre büyük önem taşıyor. Bir yanda sınıf mücadelesinin keskinleşmesine yol açan koşulları yaşarken diğer yandan sınıf örgütlerinin bu koşullara uygun mücadeleler verebilme şartlarından uzaklaşmasını yaşıyoruz. İşçi sınıfının ve dünyadaki yoksulların temel düşmanı emperyalizmin saldırıları karşısında yenilgi kaçınılmaz değil. Emperyalizm yenilgiye uğratılabilir. Dün Vietnam, bugün ise Irak bize bunun olabirliğini gösteriyor. Yeter ki işçi sınıfı hareketini kendisine temel alan sınıf güçleri iktidarın devrimci zaptı, sosyalist bir devrimin zorunluluğu ve Leninist parti gibi stratejik pozisyon ve kavramlarını terk etmesin. Kuşkusuz demokratik gerici olarak adlandırdığımız emperyalist politikaların yaygınlaştığı ve çeşitli sol örgütlerin bu anlayışlara uyarlandığı bir dönemde akıntıya karşı kürek çekmek büyük önem taşıyor. Emperyalizm bürokratik işçi devletlerinin kapitalist restorasyonu süreciyle birlikte dünyanın dört bir yanında yeni-liberal planları, özelleştirmeleri ve serbest ticaret anlaşmalarını içeren yeniden sömürgeleştirme saldırısı için harekete geçti. Ama Irak halkının direnişi, Venezüella'daki emperyalist darbe girişimini yenilgiye uğratan kitle isyanı, Arjantin, Ekvator ve Boliviya'daki devrimci süreçler, Filistin halkının direnişi ve diğer örnekler emperyalist-kapitalist saldırılara yanıtlar oldu. Kısaca ÜİB-DE dünya düzeyinde devrimci bir durumun var olduğunu düşünüyor ve Haziran ayındaki 8. Kongre öncesinde kendini devrimci olarak tanımlayan örgütlerle, bu tartışmaları yaşamak istiyor. Bu amaçla *Uluslararası Postacı*'da kongre için hazırlanan *Dünya Politik Durumu ve Bilanço* metinlerinin bir özeti yayınlandı. Biz de Türkiyeli okurlarımız için bu metinleri çevirdik ve yayınlıyoruz.

Yeni-liberal saldırıların bir azgınlaşmayı ifade ettiğini sürekli dile getiriyoruz. İşçi ve emekçilere yönelik saldırılar dünyanın dört bir yanında açıktan, her geçen gün yoğunlaşarak devam ediyor. Kuşkusuz kapitalist sömürü dün başlamadı. Ama dünden farklı olarak artık patronlar ve işbirlikçileri saldırıları saklama ve/veya kılıf uydurma zahmetini bile göstermiyorlar. Bunun son örneğini IMF Başkan Yardımcısı Anne Krueger sergiledi. Büyük patron örgütü TÜSİAD'ın davetlisi olarak Türkiye'de bulunan Krueger, 3 yıllık yeni stand-by anlaşmasının başarı olasılığını anlatırken asgari ücretin yüksek olduğunu açıkladı. Konuyla ilgili daha detaylı bilgi almak için görüşü sorulan IMF Türkiye temsilcisi Hugh Bredenkamp ise, "Asgari ücret acaba hangi ölçüde şirketlerin sıkıntılarını körüklüyor, buna bakmak lazım" dedi. Kısacası asgari ücret tartışmalarında tek bir temel kıstas var: şirketlerin (patronların) sıkıntıları, ihtiyaçları! İkinci bir kıstas yok. Diğer bir deyişle asgari ücretle yaşamak zorunda olan milyonlarca işçi ve emekçinin bu ücretle nasıl yaşayacağı / yaşamak zorunda kaldığı zaten tartışma konusu değil. Bilindiği üzere asgari ücret şu an net 350 YTL. IMF, açlık sınırının bile altında bulunan bu rakamın

yüksekliğinden bahsedebiliyor. Saldırı bu kadar açık, bu derece pervasız bir çehre kazanmış durumda.

Diğer yandan TÜSİAD ve diğer patron örgütleri açlık ve yoksulluk sınırının belirlenmesindeki yönetime itiraz ediyor. Çünkü hesap 4 kişilik bir aile kıstas alınarak yapılıyor. Patronlar ise hesabın tek kişi üzerinden yapılmasını istiyor. 4 kişilik ailede 2 kişi zaten çocuk, diğer 2 kişi ise eşler. Bu durumda çocuklar çalışmayacağına göre tek kişi üzerinden hesap ısrarında olan patronlar neyi örtmek peşinde? Çoğu durumda eşlerden birinin de yoğun işsizlik koşullarında işsiz olduğu ve dahası çalışan tek bir kişinin birçok kişiye bakmak durumunda olacağı düşünülürse asgari ücretin yetersizliği daha açık ortaya çıkacaktır. Nitekim Devlet İstatistik Enstitüsü rakamlarına göre 2.7 milyon kişi işsiz durumda, diğer bir deyişle işsizlik oranı yüzde 11,5. Oysa DİE işsizlik rakamlarını hesaplarken çalışabilir durumdaki 50 milyon 300 bin kişinin (15 yaşın üzerindeki nüfus) 26 milyon 800 binini hesabın dışında tutuyor. Bu son rakamın 22,5 milyonunu ise ev kadınları, öğrenciler, emekliler ve sakatlar oluşturuyor. Yani sen 22,5 milyon kişiyi işgücünün dışında tutup işsizlik oranı yüzde 11,5 diyeceksin ve sonra açlık ve yoksulluk oranları hesaplanırken hesap tek kişi üzerinden yapılması gerektiğini söyleyeceksin. İyi de işgücünün içinde görmediğin 22,5 milyon ev kadını, öğrenci, sakat vs. nasıl yaşıyor, bunlara kim bakıyor? Yok eğer açlık ve yoksulluk sınırının tek kişiye göre hesaplanmasında ısrarcı isen o zaman işsiz sayısı 2,7 milyon değil 12 milyon ve işsizlik oranı da yüzde 11,5 değil yüzde 25 demektir.

Bütün bu hesaplamalar, rakamlar patronların ve onların paralı adamlarının ellerinde birer kandırmaca. Gerçekleri örtmenin bir aracı. İşçi ve emekçiler için gerçek çözümler için öncelikle bir işçi-emekçi programı gerekiyor. Kuşkusuz bu program öncelikle şunları öngörür: İşsizlik yasaklanmalıdır! Tüm işler, çalışanlar arasında vardiya sayıları artırılarak paylaştırılmalıdır! Artan vardiya sayısı ve kısalan çalışma sürelerine rağmen ücretlerde herhangi bir kısıntıya gidilmemelidir! Ücretler açıklanan yoksulluk rakamlarının üzerinde belirlenmeli ve insanca yaşamaya yetecek düzeyde olmalıdır! Ücret artışları üçer aylık sürelerde ve enflasyon oranının üzerinde olmalıdır!.. Kuşkusuz buradan çıkaracak en temel dersimiz şudur: Çalışabilir durumdaki nüfusun yüzde 40'ının belirli ve kalıcı bir işinin olmadığı bir ülkede ne IMF Başkan Yardımcısı Anne Krueger ne AKP hükümeti ve başbakan Recep Tayip Erdoğan ne TÜSİAD ne de sermaye ile ortak amaçları olduğunu söyleyen DİSK genel başkanı Süleyman Çelebi gibi işbirlikçi sendika bürokratları işçi ve emekçiler için gerçek ve kalıcı çözüm arayışları içinde olacaktır. Bir kısmı doğrudan, bir kısmı dolaylı olarak sömürü sisteminin çarklarını çeviren bu emperyalist-kapitalist güçlere karşı bir önceki sayımızda da ifade ettiğimiz üzere ancak birleşik, devrimci ve enternasyonalist bir işçi hareketiyle dur diyebiliriz. Ve ancak devrimci bir işçi partisi ile işçi ve emekçilerin iktidarını sağlayabiliriz... 8. Kongre öncesinde ÜİB-DE dokümanlarında da ifade edildiği üzere emperyalizm yenilgiye uğratılabilir, kapitalizm de... Mücadelelerimiz bunun için.

AİHM'nin Öcalan kararı ne anlama geliyor?

Strasbourg'daki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) Abdullah Öcalan'ın adil yargılanmadığına ilişkin kararı Türkiye'nin en önemli politik konularından biri durumuna geldi. Konuya ilişkin olarak resmi politik çevreler iki ana gruba ayrılmış durumda. Hükümet de dahil olmak üzere bazı çevreler AİHM'in bu kararının tamamen "usule" ilişkin olduğunu ileri sürerek konunun "yasal prosedür" içinde ele alınması ve "çözümlemesi" gerektiğini belirtmekte. Yani demek istedikleri şu: "Öcalan'ı AİHM kriterleri doğrultusunda bir daha yargılar ve aynı cezaya mahkum ederiz. Dolayısıyla bunda telaşlanılacak bir durum yok." Başta Silahlı Kuvvetler, MHP ve CHP gibi çevreler ise Öcalan'ın yeniden yargılanması olasılığını "devlet ve kamu vicdanına bir saldırı" olarak algılamakta, bunun "Kürt ayrılıkçılığına verilmiş bir taviz" olacağını iddia etmekte.

Yaklaşım tarzları ne olursa olsun bütün bu çevrelerin ortak paydası aslında aynı: Öcalan'ın şahsında Kürt halkının ulusal ve demokratik haklarını devlet terörüyle bastırma devam etmek. Öcalan'ın yargılanmasının AİHM tarafından adil bulunmaması bu çevrelerin hiç birinde devlet terörünün sorgulanmasını getirmiyor, tam tersine bu terörün açıktan savunulması ile ona yeni bir "demokratik" kılıf bulunması arasında politik bir çekişme yaratıyor.

Bununla, AİHM kararının özünde Kürt halkının ulusal ve demokratik haklarının tanınması yolunda bir işaret, bir istek oluşturduğunu söylemek istemiyoruz. Tam tersine, Avrupa Birliği'nin bu konuda son derece iki yüzlü olduğunu gayet iyi biliyoruz. İngiltere, İspanya ve Fransa hapishaneleri yüzlerce İrlandalı, Basklı ve Korsikalı ulusal eylemciyle dolu. Avrupa ülkelerinde de devlet terörü, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının üzerinde keskin bir kılıç gibi esip durmakta. Bu ülkeler ile Türkiye arasındaki tek fark ise, Avrupa emperyalizminin

demokratik gericiğin biçimlerini işler hale getirip devlet terörüne "yasal" bir elbise uydurabilmiş olması. Ama bu Bask, İrlanda ve Korsika halklarının demokratik ve ulusal haklarının tanınmış olduğu anlamına gelmiyor. Kürt ulusalcıları AİHM'nin kararının aslında Avrupa Birliği'nin Kürt halkının demokratik haklarına verdiği bir destek olduğu yorumunu yaparlarsa çok yanlışmış olurlar.

Pek çok Kürt burjuva ve küçük burjuva ulusalcısının "Bask çözümü" olarak savundukları, ve hatta Türk hükümetinden talep ettikleri "çözüm" yöntemi de aslında İspanyol emperyalizminin elindeki bir aldatmacadan öte bir anlam taşımıyor. Bask bölgesinde bir otonom yönetimin kabul edilmiş olması, Basklıların ne ulusal iradesinin, ne egemenliğinin, ne de kendi kaderini tayin hakkının kabul edilmesi anlamına geliyor. Bu nedenle de gerçekte Bask sorunu herhangi bir "çözüm" kavuşmuş değil. Bu nedenle hala İspanyol monarşisinin tüm terörü Bask'ta kol geziyor, ve bu nedenle hapishaneler Basklı ulusalcılarla dolu. Bu ulusalcıların AİHM'nin talep ettiği "adil" yöntemlerle yargılanmış olmaları, onları hapishanelerden kurtaramadığı gibi, Bask ulusunu da özgürleştirmiyor. İspanya'nın "bölünmezliği" ilkesini içeren Anayasa ve bu Anayasanın savunucu İspanyol monarşisi yıkılmadan; ve de Avrupa devletlerinin mevcut sınırlarını değiştiremez olarak ilan eden Avrupa Birliği Anayasası ve onun mimarı Avrupa Konseyi ve Parlamentosu dağıtılmadan, Bask ulusunun kendi kaderini tayin edebilmesi mümkün olmayacaktır. Aynı gerçek Kürt halkı için de geçerli.

Öcalan serbest bırakılmalıdır

Biz devrimci Marksistler olarak elbette insanların işkencelere tabi tutulmasına, avukatsız sorgulanmasına, hakim karşısına çıkarılmadan uzun süreler sorgu hanelerde tutulmasına, askeri mahkemelerde yargılanmasına, kendilerine gerekli

savunma sürelerinin tanınmamasına vb karşıyız. Bütün bu uygulamalar Türkiye'deki asker-polis rejiminin uyguladığı devlet terörünün parçaları. Ama Öcalan özelinde bir başka durum daha söz konusu, ve o da Kürt halkının büyük bir çoğunluğunun kendi kimliğini Öcalan ile bütünleştirmiş olması. Bu nedenle de, Kürt halkının üzerindeki baskı yönetimini reddettiğimiz, onun ulusal ve demokratik haklarını desteklediğimiz için Öcalan'ın ve tüm Kürt ulusalcılarının özgürlüğünü talep ediyoruz.

Bununla birlikte Öcalan'ın serbest bırakılıp "demokratik" yaşama entegre edilmesinin, onun aracılığıyla Kürt halkının ulusal sorununa bir çözüm getirilebileceği hayalini de kurmuyoruz. Öcalan 1990'lara kadar "silahlı reformizmi" temsil ediyordu, ardından silahları bırakıp "demokratik cumhuriyet" programını ileri sürdükten sonra da "burjuva demokratik reformizmin" savunucusu haline geldi. İlk dönemki mücadele yöntemleriyle gerek Kürt halkının devrimci enerjisine, gerekse onun ulusal ve demokratik haklarını kazanabilmesinin yegane koşulu olan Türkiyeli emekçilerin sınıfsal birliğine büyük zararlar verdi. Demokratik cumhuriyet programıyla da Türkiye burjuvazisinin Kürdistan valiliğine adaylığını koymuş durumda. Ne ilk stratejisinde başarılı oldu, ne de ikinci önerisi burjuvazi tarafından kabul edilmekte.

AİHM'nin kararı bu gerçeklerin hiç birini değiştirmeye yönelik değildir. Bu karar Türkiye'den Bonapartist baskıcı rejimine "demokratik" kılıf geçirmesini talep etmektedir. AKP hükümeti büyük olasılıkla bu istemi yerine getirecektir, bunun işaretlerini vermiş durumdadır. Ama Kürt halkının ulusal ve demokratik hakları ancak Türkiyeli emekçi yığınların birleşik eylemiyle olanaklı olacaktır. Baskıcı asker-polis rejimini yıkacak bir seferberlikle. Yani: **Demokrasi için Devrim.**

Tekstil İşçiliği ya da Modern Kölelik

Tekstil, Türkiye’de işçi sınıfının yoğunlaştığı önemli sektörlerden biri. Ucuz iş gücü birçok uluslararası firmayı da burada üretime yönlendiriyor. Bu şirketler, sigortasız, sendikasız işçi çalıştırma amacıyla ülkeye geliyorlar. Bu firmalar üretimlerini, başta fason üretim yapan atölyeler olmak üzere, irili ufaklı birçok fabrikada gerçekleştiriyorlar.

Türkiye’nin birçok ilinde tekstil üretimi var. Sabancı gibi büyük patronlardan küçük atölyelere, binlerce firma var. Ancak büyüklüklere rağmen sömürü aynı. Uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, aşağılanma, sigortasız ve sendikasız çalışma, keyfi uygulamalar, çocuk işçiliği...

Sorunlar Ortak

Sektörde en önemli sorun sigortasız çalışma. Fason üretim yapan atölyelerin neredeyse tamamında ne sigorta, ne de iş güvencesi var. On binlerce işçi kayıt dışı çalışıyor. Doğal olarak sendikalaşmaları da mümkün değil. İşçi sigorta istediğinde, zaten üç kuruş olan ücretlerden kesinti yaparak sigorta yapılıyor. Sigorta yapan çoğu yer de, sadece asgari ücret veriyor. Sigortasız çalışan işçiler, en ufak bir hastalıkta özel hastanelere mahkum oluyorlar. İşçi semtlerinde özel polikliniklerin yaygınlaşmasının nedeni de bu. **Devletin sosyal güvence anlayışı da bir kez daha görülüyor: Sigortasız çalış, özel hastaneye düş, borca bat, ya da öl!**

Büyük ya da küçük tüm tekstil fabrikalarında yoğun mesailer var. 8 saat olan iş günü gece 10’a 11’e kadar devam ediyor. Bazı dönemlerde sabaha kadar çalışılıyor. Düzgün olmamakla beraber mesailer ödeniyor. İşçilerin, geçinebilmek için bu paraya ihtiyacı olmasına rağmen, belli bir süre sonra bu mesailere kalmak istemiyorlar. Çünkü hayatla bağları kopuyor. Ailelerini bile göremiyorlar. Bazen işçiler yorgunluktan hasta

düşüyorlar. Üstelik hasta olup işe gidilmeyince ücretten o gün de kesiliyor.

İşyerlerinde patronların talimatıyla, ustabaşları işçiler üzerinde baskı uyguluyorlar. Hatta hakaret veya taciz ediyorlar. En ufak sorunda işçileri çıkarmakla tehdit ediyorlar. İşsizlik korkusu insanları sindirmenin en kolay yolu. İşçiler izin istemekten, lavaboya gitmekten bile korkuyorlar. Bazı yerlerde tuvaletin dakikası var. O dakikayı aşamıyorsun. İşçiler sürekli tembellikle, ağır çalışmakla suçlanıyorlar.

Sektörde ücretler çok düşük. Ancak mesailerle ücretler düzeliyor. Daha çok çalıştırmak ve mesai ücreti ödememek için parça başı çalıştırıyorlar. Parça başı çalışan işçi, makinenin başından kalkmadan çalışıyor. Kendini makinesinin başında tüketiyor. Parça başı olmayan yerlerde, ustabaşları veya müdürler işçilerin üretim performanslarını ölçüyorlar. İş az çıkan işçiler uyarılıyorlar. İşçileri rekabete sokarak hem üretimi arttırıyorlar, hem de işçilerin birlik olmasını engellemeye çalışıyorlar.

Tüm bu sorunlara rağmen, işçiler genellikle örgütlenmek yerine iş değiştirmeyi tercih ediyorlar. Sektörün geniş bir alana yayılmış olması, özellikle atölyelerde iş olanaklarını arttırıyor. Bu nedenle kolaylıkla iş değiştiriliyor. Değiştirilen işin de aynı koşullarda olduğu bir süre sonra açığa çıkıyor.

Atölyelerde çalışan işçiler, kimi zaman atölye sahibini patron gibi görmedikleri için, kimi zaman da patron akrabası ya da hemşerisi olduğu için kendilerini işçi sınıfının bir parçası gibi görmüyorlar. Aslında, bu küçük atölyelerin çoğunda gerçek patronlar fason üretim yaptıran büyük fabrikalar. Parayı da kazanan bu patronlar.

Büyük fabrikalarda çalışan işçiler

de genellikle sigorta var. Ancak örgütlenmek çok zor. Aynı fabrikada onlarca küçük işletme var. Ayrıca taşeronlar vasıtasıyla iş güvencesi de ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Çünkü 30 işçinin altındaki işyerlerinde iş güvencesi yasal olarak yok. Buna mezhep ayrımı, hemşericilik, sağ-sol ayrımı de eklenince bir birliğin oluşması zorlaşıyor.

Örgütlüsek Güçlüyüz

Bütün bu olumsuzlukların içinde işçiler örgütlenmeye girişiyorlar. Bu örgütlenmeler genellikle bilinçli bir hareketle olmuyor. Ya düşük zamlar ya da aşağılamalar işçileri mücadeleye ve bazen de sendikalaşmaya yönlendiriyor. Kimisi de işten atılıp tazminat almak için sendikalaşıyor. Birinci kesimdekiler, genellikle sendika geldiğinde sihirli değnek değmiş gibi koşullarının düzeleceğine inanıyorlar. Mücadelenin güçlü bir örgütlülük ve zorluklar karşısında direnç ve mücadele gerektirdiği fark edilince hayal kırıklıkları yaşıyor. Buna bir de sendika bürokratlarının ihaneti eklenince çoğunlukla işçilerin moralleri sıfırlanıyor. Böyle yüzlerce fabrika ve binlerce işçi var, mücadele edip vazgeçen.

Bazı işçiler de üretim yaptıkları fason firmaların kendilerine yardım edeceğine inanıyor. Oysa bu firmalar zaten iş güvencesi olmadığı ve ücretler düşük olduğu için bu ülkeye geliyorlar. Biraz sosyal haklar artınca hemen başka ülkeye kaçıyorlar. O yüzden bu firmaların işçilere destek olması mümkün değil. İşçilere ancak sınıf dayanışması yardımcı olabilir.

Örneğin Nike firmasının Türkiye'deki fabrikasındaki işçiler greve çıktığında, firma üretimi eğer Bulgaristan'a kaydırılırsa grev yenilgiye uğrayacaktır. Ancak uluslararası bir işçi örgütlenmesi varsa ve bu örgütlenme Bulgaristan'da da üretimi durdurur ve Türkiye'deki işçilere destek verirse grev başarıya ulaşır. Proleter enternasyonalizminin önemi bir kez daha ortaya çıkarıyor.

Tekstil emekçilerinin kapitalist sömürüye karşı birleşmek ve örgütlenmekten başka seçeneği yok..

Örgütlenmek, ancak bilinç, sabır, planlı bir faaliyet olduğunda başarıya ulaşabilir. Aksi ise yeni yenilgilere neden olacaktır.

Gerek Çin ürünlerinin pazara girmesi, gerekse yabancı sermayenin başka ülkelere kayması sektördeki koşulları daha da ağırlaştıracak. Bugünden bunun belirtileri görülmeye başladı. Sektörde işsizlik artıyor, ücretler

düşüyor. Bu durum yerelde, fabrikalar düzeyinde patlamalara neden oluyor.

Bu patlamalar kimi zaman sendika bürokratlarının elinde ya da kimi zaman genç işçilerin deneyimsizlikleri sonucunda yenilgiye sonuçlanıyor. Ancak bu hoşnutsuzluk, önümüzdeki dönemde önemli işçi seferberliklerinin yaşanacağını gösteriyor.

Saldırılarına karşı küçük atölyelerde sigorta gibi en temel haklarımızı talep eden bir çalışmayı öne koymalı ve yanı başımızdaki arkadaşları bu konuda seferber etmeliyiz.

Yine düzenli yemek ve çay molaları, mesai ücretlerinin tam ödenmesi, kadın arkadaşlara dönük ayrımcılığın ve tacizlerin önlenmesi, ayrıca temiz içme suyu, tuvaletlere sıvı sabun gibi talepleri savunmalıyız. Büyük fabrikalarda ise, en temel sorun yoğun mesailer ve düşük ücretler. Burada örgütlenmenin en önemli

ayağı sendikalaşmaktır. Bu kolay bir mücadele değil ancak sabırla örülmüş sağlam bir örgütlülük her şeyi başarabilir.

Ücretlerin arttırılması, mesailerin azaltılması, baskıların sona erdirilmesi, taşeronlaşmanın durdurulması, çocuklar için kreş gibi talepler öne çıkarılmalıdır.

Elbette sorun sendikayı sokmakla bitmiyor. Sendikalı işyerlerinde de örgütlülük korunmalı. Sendika temsilcileri sürekli denetlenmeli ve fabrikadaki işçiler düzenli olarak bilgilendirilmelidir. Kazanılmış hakların arttırılması konusunda işçiler bilinçlendirilmeli ve sendikacılar üzerinde baskı oluşturulmalıdır. İşten atılmaların durdurulması için mücadele edilmelidir. Bu konuda sendikanın aktif tutum alması sağlanmalıdır.

**İşten Çıkarmalar Yasaklansın!
Sendikalaşmanın Önündeki Engeller Kaldırılsın!
Sigortasız Çalışmaya Son!**

Fuat Karan

Tefeciliğin Uluslararası Ayağı İMF

İMF'nin kuruluşu ve amacı

Uluslararası Para Fonu (İMF) 1945'de 30 ülkenin katılımı ile doğmuş ve çalışmalarına 1947'de başlamıştır. Ancak İMF'nin kurulmasına yol açan nedenleri çok daha önceki yıllarda aramak yerinde olacaktır. 1930'lu yıllarda dünya büyük bir ekonomik kriz içerisindeydi. Emperyalist ülkeler küçülen dünya piyasalarındaki mevcut paylarını ve kendi pazarını dış rekabetten koruyabilmek için gümrük vergilerini yükseltiyorlardı. O yıllarda uluslararası ticareti dengelemek, üyelerin döviz kurlarını ve uluslararası ödemelerine ilişkin bazı politikaları oluşturmak amacıyla İMF kuruldu.

İMF'nin başlıca fonksiyonu dış ödeme açığı bulunan ülkelere kısa vadeli kredi açmaktır. Uzun vadeli sözde kalkınma kredilerini Dünya Bankası verir. Bu anlamda İMF'ye üye ülkeler aynı zamanda Dünya Bankası'na da üyedirler. İMF'nin organizasyonu kota ve kota paylarına dayanmaktadır. Kotalar da ülkelerin Fon'un emrine verdikleri kaynakların miktarına göre belirlenmektedir. Kotası yüksek olan ülkenin oy hakkı da yükselir. Böylece İMF'nin politikaları en zengin ülkeler yani ABD, Japonya, Almanya, İngiltere, Fransa tarafından belirlenmektedir. Fon'dan borç almak isteyen bir ülke ödemeler bilançosunun açıklarını kapatmaya yönelik olmak üzere iç ve dış istikrar programını hazırlayıp sunmak ve Fon ile anlaşmak zorundadır.

Borçlandırarak Sömürünün Arttırılması

1950'lerden sonra İMF'nin politikalarında bazı değişiklikler olmuştur. "Proje yardımından" "program yardımına" geçiş en önemli değişikliklerdir. İMF, sömürge ülkelerde kısmi denetim sağlamaktan tam bir denetim sağlamasının önündeki engelleri kaldırmış, böylece ülke ekonomisi üzerinde tam bir denetim kurmuştur. Şöyle ki, kredi verme şartı borç alan ülkenin yıllık ekonomik programının bütününe İMF'nin vereceği onaya bağlanıyor, böylece sömürüyü ve emperyalizme bağlılığı arttıracak taleplerini kolayca dayatabilmesinin önünü de açmış oluyor.

İMF'nin borç verdiği ülkeleri yakından izlemesi için oluşturduğu bir İMF Masası vardır. Dış borçlarını ödeyemeyen ülkelere yeni borçlar vererek 3-5 yıl içinde geri ödemesi gereken borçların faizlerini ödeyemez duruma gelmesi karşısında borç alan ülke borçsuz iş göremez hale gelir. Böylece borçlar arttıkça yeni borçlar almak için uygulanan koşullar, ödemesi gereken bedellerde ağırlaşır. Borç erteleme esnasında da sömürüyü kolaylaştıracak tavizler koparılır ve hem de faizler çok daha büyür.

Stand-by Anlaşmaları ve Sonuçları

İMF politikalarında önemli olan iç talebin kısılarak ihracatın arttırılması ve buradan elde edilecek gelirlerle borçların ödenmesi yani emperyalizmin kasasının doldurulmasıdır. İhracat ise iç talepler kısılarak yani halkın alım gücünün düşürülmesi ile arttırılabilir. Peki halkın, emekçinin, işçinin alım gücünün azaltılması nasıl olur?: kamu harcamalarının kısılanması, yeni zamların yapılması, ücretlerin dondurulması, özelleştirmeler ile kitlesel işten atılmalar, eğitim, sağlık, sosyal haklara ayrılan bütçelerin azaltılması ile olmaktadır.

Böylece halkın alım gücü azaltılacak yani halk yoksullaştırılarak içte talep daralması sağlanıp, ihracat arttırılır. Anlaşılacağı gibi İMF'nin temel işlevi az gelişmiş ülkeleri kalkındırmak değil, uluslararası ticaret ve yatırımların kesintisiz arttığını sağlamak, emperyalist sömürüyü güvence altına almaktır.

Stand-by düzenlemeleri, üye ülkelerle İMF arasında varılan bir anlaşma sonucunda hazırlanır. Yani stand-by İMF ile yapılan borç anlaşmasıdır. İMF ile görüşmeler tamamlandığında, İMF'den borç alabilmek amacıyla yerine getireceği koşulları içeren bir "Niyet Mektubu" hazırlanır. Bu mektubun içeriği, kredi alacak ülkenin izleyeceği iktisat politikaları ve alınacak önlemleri ayrıntılı olarak açıklamaktır. Şayet mektuptaki kararlar Fon yönetimine yerinde bulunursa ilgili ülkeye verilecek kaynaklar takvime bağlanır.

Bu bağlamda geçtiğimiz günlerde İMF ile Türkiye'nin 3 yıl boyunca

yürüteceği yeni stand-by anlaşmasının onaylanmasıyla birlikte hükümetin Fon'a verdiği niyet mektubunun da ayrıntıları netleşti.

Önümüzdeki 3 yılda yapılacakların bazıları: GSMH'nin (Gayri Safi Milli Hasıla) %6.5 oranındaki faiz dışı fazla hedefinin korunması için harcamalar kısıllanacak. Bu çerçevede sosyal güvenlik kuruluşlarına, KİT'lere (Kamu İktisadi Teşebbüsü) ve diğer kurumlara yapılan transfer ve sübvansiyonlar azaltılacak. Vergi oranları arttırılacak. Emeklilik yaşı yükseltilecek. 2006 yılından itibaren genel sağlık sigortası uygulamasına (sağlık özelleşecek) başlanacak.

Böylece 1947'de İMF'nin üyesi olan ve bu süreden beri 19 adet stand-by anlaşması yapan Türkiye, İMF'den 12 eşit taksitle 10 milyar dolar çekecek. Geçen programdan kalan 1.3 milyar dolar ile birlikte Türkiye kredinin 4.2 milyar dolarını 2005, 3.3 milyar dolarını 2006 ve 2.5 milyar dolarını 2007'de kullanacak.

Fatura Yine İşçi ve Emekçiye Kesiliyor

Yeni stand-by anlaşması işçi ve emekçiye saldırı programı olarak özetlenebilir. Ve bu tür saldırı politikalarının uygulanacağını tahmin etmek hiç de güç değil. Kamu harcamalarının kısıtlanması amacıyla binlerce işçi-emekçi işten çıkarılacak. Sosyal hakların tırpanlanması, yeni zamlarla yine bu politikaların faturasını yoksul halk ödeyecek.

Emperyalist politikalara karşı sınıf eksenli mücadele etmedikten sonra bireysel öfkenin hiçbir anlamı yok. Kitlelerin varolan öfkesini mücadele etrafında örgütleyecek öncü işçiler ve devrimciler emperyalist-kapitalist sisteme karşı sınıf mücadeleciler bir program doğrultusunda hareket etmelidir. Oluşturmadığımız borçları ödemek bizim sorumluluğumuz değildir. "İç-dış borç ödemelerine hayır!", "İMF, DB, DÖ ve tüm emperyalist-kapitalist kuruluşlarla ilişkiler derhal kesilsin!" talepleri mücadelemizin temelini oluşturmaktadır...

İşçilerin toplu tepkisi baskı uygulamaya çalışan müdüre geri adım attırdı

Çalıştığımız işyeri yabancı sermayeli bir patrona ait. Ama son bir aydır yayılan söylentiye göre işyerimiz el değiştirmekte. Bu konuda henüz bizlere herhangi bir açıklama yapılmış değil. Ama işyeri yönetimi değişince bu durum kısa zamanda anlaşıldı.

Yeni gelen yönetim ise, kendini patrona ispatlamak için bir takım değişiklikleri uygulamaya sokmaya çalışıyor. Müdürler ilk geldikleri günden itibaren bantlar arasında daha sık dolaşmaya ve işçileri kontrol etmeye başladılar. Kimlerin konuşup, kimlerin çalıştığını, kimlerin sık sık tuvalete gittiğini, kimlerin su içmeye gittiğini tespit etmeye çalışıyorlar.

Yeni müdürlerin ikinci haftasında ise, bu sorunların giderilmesi için ustabaşlarıyla sık sık toplantılar yapılmaya başlandı. Müdürlerin beklentisi, ustabaşlarının üretimi engelleyebilecek tüm davranışları sona erdirmesi.

Ustabaşları, müdürlerle yaptıkları toplantıdan sonra, işçileri toplayıp müdürlerin söylediklerini aktardılar. Bunu da tehdit ederek, yani bundan böyle kimse konuşmayacak,

paydoslara 15 dakika kala kimse tuvaletlere gitmeyecek, zil çalmadan kimse makinenin başından ayrılmayacak diyerek yaptılar.

Yeni müdürlerin bu tür baskıcı uygulamaları, işçilerin giderek büyüyen tepkilerine neden oluyor. Eski müdürler bu denli baskıcı değillerdi. Unutmayalım ki, o dönemde iş yerine sendikayı getirebilmek için büyük bir mücadele verilmişti. Bu mücadele işçilerin birbirini koruma ve birlikte hareket etme anlayışlarını güçlendirmişti.

Yeni müdürlerin yeni uygulamaları işçilerce ciddiye alınmayınca, bu kez de müdürler hınçlarını ustaları azarlayarak çıkartmaya çalışıyorlar. Bu kez, ustalarda işçileri azarlamaya girişince işyerinde gerilim de yükselmeye başlıyor.

Hatta bazı işçiler yeni gelen müdürlerle tartışmaya bile başladılar. İş yerinde huzursuzluk giderek arttı. Bizler de temsilcilerle konuşup, baskıların bir an önce durdurulması için idareye talepte bulunulmasını istedik. Aksi halde ortam daha da gerginleşecekti.

Ayrıca bu sorun her hafta toplanan işyeri komitesinde de ele alındı. Komitedeki işçilerin tümü, müdürlerin uyguladıkları baskıları püskürtmek için, eylemler yapılması gerektiğini ifade ettiler.

Böylece komitede eylem kararı alınmış oldu. Peki ama nasıl bir eylem yapmalıyız sorunu gündeme gelince, alkışlı protesto mu yoksa çay paydosuna çıkmamak mı daha doğru olur diye tartıştık. Komite bu eylemi gerçekleştirmeden önce bir hafta boyunca işçilerin nabzını tutacak ve gözlem yapacak, buna göre bir eylem tarzı belirlenecekti.

İşçilerin huzursuzluğu müdürlerce de hissedilmiş olsa gerek ki, taktik değiştirerek işçilerle daha iyi ilişkiler kurmaya başladılar. Müdürlerin attığı bu geri adım nedeniyle bizlerde yapacağımız eylemden şimdilik vazgeçtik.

Patron ve müdürler işçilerin ne kadar birlik olup olmadıklarını sınınadılar. Baktılar ki işçiler umdukları kadar sessiz kalmayacaklar ve işyerinde tepkiler kabarıyor, geri çekilmeyi denediler. Şu anda daha farklı bir yol izliyorlar. Şimdi müdürler işçilere bir sorunuz varsa çekinmeden bize gelin demeye başladılar. Bizler kötü insanlar değiliz demagojisi ile işçileri etkileme yoluna girdiler. Temel hedefleri ise işçilerin arasında bölünmeler yaratılabilmek. Bu tür oyunların farkında olmalıyız. Unutmayalım ki, müdür önce baskı uygulamaya çalıştı ama bu hedef tutmadı.

Bu yeni tuzağa düşmemek için, müdürlerin tutumundaki değişikliği tüm işçi arkadaşlara ısrarla anlatmalıyız. Müdürlerin geri adım atmasının temel nedeni, tepkimizi ortak dile getirmemizdi. Demek ki, öncelikli görevimiz, birliğimizi korumak ve güçlendirmek

Oyalamaya devam ediyorlar

Çalıştığım iş yerinde ocak ayında verilen düşük zamma karşın, idare sonra telafi ederiz diyerek işçileri başından savdı. İşçiler ara zam talebiyle idareye gidince de bu kez şimdilik zam için erken diyerek bizleri geçiştiriyorlar. Neredeyse altıncı ay zamları gelecek ama halen ara zam verilmiş değil. Yoksa uyanık idarenin niyeti bizlerin tepkilerini dindirmek için, ara zam vereceğiz diyerek ara zammı altıncı ayın zammı içinde kaynatmak mı?

Bir tekstil işçisi

Haklar ve özgürlükler mücadelesinden emekli olunmaz

DİSK'e bağlı EMEKLİ-SEN 14 Mayıs 2005 tarihinde İstanbul, Ankara, Aydın ve Adana illerinde miting düzenledi.

İstanbul'da Kadıköy Meydanı'nda yapılan mitinge Edirne, Çorlu, Gelibolu, Sakarya, Bursa ve Kocaeli'nden Emekli-Sen'liler de katıldı. Katılım 700'e yakındı.

Mitinge dayanışma amacıyla Tuzla deri işçileri, Haber-Sen, EMEP, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Halk Kültür Merkezi ve Alinteri dergisi de katıldı.

Et ve Balık Kurumu'nun önünde toplanan emekliler iskele meydanına kadar sloganlar eşliğinde yürüdüler. Mitingi seyredenler de emeklilere alkışlarıyla destek verdiler.

Mitingde emekliler şu talepleri haykırdılar; "On yıldır kabul edilmeyen emekliler sendika yasası hemen kabul edilsin, Yargıtay kararıyla kazanılan TÜFE alacakları derhal ödensin, toplu taşıma araçlarından ücretsiz yararlanılsın ve hastane kapılarında itilip kakılmaya son..."

Belki miting alanında on binler yoktu, ama Türkiye genelinde toplam 7 milyon emekli var. Mitinge katılanlar tüm emeklilerin taleplerini dile getirdiler. Emeklilerin hepsi geçmişte 15-16 Haziran, 1977 Mayıs'ı, 1989 Bahar eylemlilikleri gibi bir çok mücadele deneyimi yaşamıştı... Bugün bile coşku ve morallerinden bir şey kaybetmemişlerdi.

Emeklilerin bu moral ve mücadele azmi tüm emekçilere örnek olmalıdır.

Oya Şen

Önlük Bilmecesi

Çalıştığım fabrikada neredeyse her yıl müdürler değişiyor. Bu da yetmezmiş gibi yeni kurallar da beraberinde geliyor. Bu kez de önlükler çalışmakta olduğumuz bantlara göre değişik renklerde olacak. Bu yeni durumun gerekçesine gelince; bugüne dek herkes tek renk önlük kullanırken karışıklıklar oluyormuş. Gerçek neden ise, patronun kimin hangi bantlarda kimlerle görüştüğünü bilmek istemesi. Yani patron bizleri fişlemek istiyor.

Bir tekstil işçisi

Uluslararası Postacı

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal (LIT-CI) Yayını

Uluslararası İşçi Birliği / Dördüncü Enternasyonal (LIT-CI) 8. Dünya Kongresi

Uluslararası İşçi Birliği / Dördüncü Enternasyonal'in (UİB-DE) 8. Dünya Kongresi Haziran ayında gerçekleştirilecek. Bu kongre büyük bir önem taşıyor, zira Irak halkının emperyalist saldırganlara karşı yürüttüğü özgürlük mücadelesi -ki bu mücadelenin geldiği nokta Yanki ordusunu bir kez daha askeri yenilginin eşiğine getirebilir- ve son yıllarda Latin Amerika'yı sarsan devrimler gibi sınıf mücadelesinin keskinleştiği bir dönemde gerçekleşecek bir kongre olacak.

Öte yandan, iktidarın zaptı, sosyalist bir devrimin zorunluluğu, Leninist Parti tanımı gibi stratejik pozisyonlarını ve kavramlarını çoktan terk etmiş örgütleriyle dünya solu derin bir kriz yaşamakta. İçinde bulunduğumuz gerçeklik, bu tartışmanın yalnızca teorik ve programatik çerçevede değil, aynı zamanda somut ve berrak bir düzeyde yürütülmesini de zorunlu kılıyor.

Bizler bu tartışmaların hem UİB-DE hem de tüm devrimciler açısından kilit öneme sahip olduğuna inanıyoruz. Çünkü bizce bu konular, dünya çapındaki devrimin bugününü, yarınını ve perspektiflerini oluşturuyorlar. Tam da bu nedenle kendini devrimci olarak tanımlayan örgütleri, bu kongre öncesi tartışmalara katılmaya davet ediyoruz.

Uluslararası Postacı'nın bu sayısında Dünya Kongremizde tartışılacak olan temel dokümanların bir özetini okurlarımıza sunuyoruz; *Dünya durumuna yönelik tezler ve UİB-DE'nin Bilançosu*. Elbette bu dokümanlar yeterli değil. İşte bu nedenle uluslararası örgütümüzü tanımak üzere tartışmalara katılmayı, katkılarda bulunmanızı ve eleştirilerinizi bizlerle paylaşmanızı istiyoruz.

Umarız bu tartışmalar son dönemde dünyada yaşanan büyük değişimleri ve evrimi doğru bir biçimde kavramamıza ve günümüz dünyasında devrimcilerin temel görevlerini tanımlamamıza yardımcı olur.

Büyük Bir Çelişki

Bugün dünyadaki mevcut politik durum büyük bir çelişkiyle belirleniyor. Bir yandan **kitle hareketi büyük devrimci mücadelelerle sarsılıyor**, ama öte yandan özellikle de kendini Devrimci Marksist olarak tanımlayan **sol güçlerin bütününde derin bir kriz varlığını sürdürüyor**.

Bu kriz, **bizim demokratik gericilik olarak adlandırdığımız emperyalist politikalara sol örgütlerin büyük bir çoğunluğunun önce bir uyarlanma süreci ve ardından da teslimiyeti ile başladı**.

Vietnam'da uğranılan askeri yenilgi (1975) sonucu, emperyalizm o ana dek uygulamakta olduğu "sopa" politikasını değiştirmek zorunda kaldı ve yeni devrimci süreçleri durdurabilmek ya da onlardan kurtulabilmek için seçim süreçlerinden -ve diğer Burjuva Demokratik tuzaklardan- yararlanmaya başladı.

Bu politika oldukça başarılı bir biçimde Portekiz (1975) ve Nikaragua (1979) devrimlerinde uygulandı. Bir diğer başarılı örnek ise El Salvador'daki gerilla mücadelesini durdurmayı başaran barış anlaşmaları oldu. Zira FMLN (Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi) iktidarı zapt etme noktasındaydı. Cephe bu anlaşmalar doğrultusunda önce silahlarını teslim etti ve ardından bir seçim cephesine dönüştü ve Salvador devrimci süreci tasfiye edildi.

Bu gelişmelerin belirgin bir sonucu olarak sol, seçimleri temel alan bir dönüşümün içine girdi ve buradan hareketle parlamenter çalışmalara ve burjuva devlete katılıma uyarlandı.

Bu sürecin teori ve program düzeyindeki yansıması ise; akımların büyük bir çoğunluğunun yavaş yavaş sınıf mücadelesi ve devrim gibi tanımları terk etmesi ve bu

tanımların yerine “yurttaşlık katılımı” ve “demokrasinin derinleştirilmesi” gibi kavramları öne çıkartması oldu.

Eski Bürokratik İşçi Devletlerinde Kapitalist Restorasyon

Sözünü ettiğimiz süreç, Stalinist rejimlerin -Troçkistler olarak bizler bu rejimleri *Bürokratik İşçi Devletleri* olarak tanımlıyorduk, diğer akımlar ise *Gerçek Sosyalizm* olarak tanımlamaktaydılar- çöküşüyle birlikte daha da derinleşti. **Bugün tüm bu Bürokratik İşçi Devletleri kapitalist devletler haline dönüşmüşlerdir.** Bir çok akım bu değerlendirmeyi eski SSCB ve Doğu Avrupa ülkelerine yönelik olarak paylaşmaktadır. Ama pek çok akım Küba, Çin ve Kuzey Kore örnekleri için böyle düşünmüyorlar. Çünkü bu ülkelerde Komünist partilerin iktidarı sürmekte. Buna karşın **uzun bir dönemden bu yana bu ülkeleri yöneten bürokrasiler, bir işçi devleti karakterini simgeleyen sosyal temelleri; dış ticaret tekeli ve üretim araçları üzerindeki devlet mülkiyetini -geçmişteki bürokratik biçimiyle bile- savunuyorlar.**

Aksine bizzat bu sosyal temellerin tasfiyesinin başını çekiyorlar, ülkelerindeki kamuya ait şirketlerin özelleştirilmesinin, emperyalist sermayenin ülkelere nüfuz etmesinin bayraktarlığına soyunmuş durumdadır. Burjuva mülkiyetinin kamulaştırılmış olduğu bu ülkelerde yaşanan bu süreç, **işçi sınıfı için gerçek bir yenilgi anlamını taşıyor** ve solun geniş kesimlerinde büyük bir kafa karışıklığına yol açıyor.

Aksine bu sektörler, bu gerçek yenilgi kadar, belki de ondan daha önemli bir başka sürece ilişkin de hiç bir ders çıkartmıyorlar; **yani Stalinist aygıtın kitlelerin eylemiyle yıkılması...**

Bu aygıt geçmişte çok sayıda devrime ihanet etmiş ya da

yalundan saptırmıştı ve dünya devriminin kontrol altında tutulması görevinde emperyalizmin bir numaralı işbirlikçisiydi. Bu durumun anlamını kavrayabilmek için İkinci Dünya Savaşı sonunda, Fransa ve İtalya gibi son derece önemli kapitalist ülkelerde işçi devrimlerinin ve sosyalizmin zaferinin bu aygıt tarafından nasıl engellenmiş olduğunu hatırlamak yeterli olacaktır. İşte dünya çapındaki bu karşı devrimci aygıt, kitleler tarafından yerle bir edildi ve böylece muazzam devrimci olanaklar ve güçler özgürlüğe kavuştu. Bizzat bu öge yaşananların kendi içinde ilerici bir karakter kazanmasına yol açmaktaydı.

Bu nedenle yaşananların bilançosu ve dünya durumunda önümüze açılan yeni perspektifler, “sosyalizmin yenilgiye uğramış olması” sonucundan çok daha çelişkiliydi.

İlk Sonuç

Bu analizden hareketle kapitalist restorasyon sürecinden çıkarmamız gereken ilk temel derse geliyoruz; yani -Stalinistlerin savunduğu gibi- **“Tek Ülkede Sosyalizmin” inşasının olanaksızlığı.**

Gerçeklik şunu gösterdi ki, Lenin ve Troçki'nin belirttiği gibi “Tek Ülkede Sosyalizm teorisi” gerici bir ütopyadan başka bir şey değil. İşçi devrimleri bir ya da bir çok ülkede zafere ulaşabilir. -Genelde ilk olarak daha geri kalmış ülkelerde- ama sosyalizm -bir sosyal ekonomik sistem olarak- ancak devrim uluslararası ölçekte gelişebilir ve eğer işçi sınıfı aynı zamanda ekonomik olarak daha gelişmiş emperyalist merkezlerde de iktidarı zapt edebilirse mümkün olacaktır.

Aksi halde, emperyalizm saldırıya geçecek, gelişmiş kapitalist ülkeler ekonomik üstünlüklerini sürdürecektir ve işçi devletleri er ya da geç, emperyalist dünya ekonomisinin

belirleyiciliği altında restorasyona itilecektir.

Stalinist önderliklerin yönetimindeki eski bürokratikleşmiş işçi devletleri, dünya devriminin yaygınlaşması için hiç mücadele etmediler. Aksine emperyalizmle “barış içinde yaşamının” yollarını aradılar.

Aynı durum küçük burjuva önderliklerce yönetilen ve burjuva mülkiyetinin ortadan kaldırılmasıyla sonuçlanan devrimlerde de -örneğin Küba Devrimi- yaşanmıştır. Tüm bu devrimler kapitalist restorasyona sonlanmıştır.

Bugün UİB-DE'nin bileşenleri olarak bizler, dünyadaki binlerce devrimci gibi Küba Devrimi'ni destekliyor, savunuyor ve Latin Amerika'nın bu ilk işçi devletinin yeniden ayakları üstüne kaldırılmasını arzuluyoruz. Fakat bunun için devrimci süreci, önderliklerin sürdürdüğü politikalarla ayırtırmak büyük önem kazanıyor.

Örneğin Fidel Castro, “*Nikaragua yeni bir Küba olmamalıdır!*” diyerek -ki bu Nikaragua'da burjuvazi mülksüzleştirilmemelidir anlamı taşı-maktaydı- Nikaragua Devrimi'ni yenilgiye terk etmiştir. Buna paralel olarak Castro, sosyalist Küba'nın izolasyonuna göz yummuş ve böylece kendi ülkesindeki restorasyonun maddi temellerini hazırlamıştır. Öte yandan Che Guevara, yıllar önce, “*iki, üç, daha fazla Vietnam!*” çağrısında bulunmaktaydı ve diyordu ki, “yürüttüğümüz mücadele ya *sosyalist devrim için olacak ya da bizzat devrimin bir karikatürüne dönüşecektir.*” Che'nin bu sözlerini tümüyle paylaşıyoruz.

Emperyalizmin Saldırısı ve Kitlelerin Devrimci Yanıtı

Kapitalist restorasyonun gerçekleştirilmesinin ardından, emperyalizm kendini diğer faktörlerin yanı sıra yeni-liberal planları, özelleştirmeleri, serbest ticaret anlaşma-

larını -ALCA ve NAFTA anlaşmaları gibi- ve dünyadaki enerji kaynaklarını kontrol etme çabalarını -Afganistan ve Irak savaşları ile Venezüella'daki darbe girişimlerine kaynaklık eden planlar- içeren **dünya çapındaki bir yeniden sömürgeleştirme saldırısına** girişmek için yeterince güçlü hissetmeye başladı. Bu saldırı **11 Eylül'de gerçekleşen saldırılardan sonra büyük bir ivme kaydetti**. Bu aşamadan itibaren emperyalizm, askeri basınçların ve savaşların -bir başka deyişle sopa politikasının- yoğunlaştığı daha saldırgan bir tarzı izlemeye başladı. Bununla birlikte, Bonapartist girişimlerle bağlantılı olarak, "demokratik gerici politikası da" sürekli bir silah olarak hazırda tutuldu. Bu top yekun saldırı eski ve ünlü masaldaki "havuç ve sopa" hikayesini akla getirmekteydi.

Bu emperyalist saldırı sürerken, bir yandan da dünya durumunun öteki yüzü olarak **emperyalizmle yüzleşen ve bir çok kez onu yenilgiye uğratan kitlelerin muazzam yanıtıyla karşılaşılıyor**. Bu durumun somut örneklerine gelince; Irak halkının direnişi, Venezüella'daki emperyalist darbe girişimini yenilgiye uğratan kitle isyanı, Arjantin, Ekvator ve Bolivya'daki devrimci süreçler, Filistin halkının direnişi ve diğer örnekler sıralanabilir.

UİB-DE olarak dünya düzeyinde devrimci bir durumun var olduğunu düşünüyoruz. Politik kullanımı ve anlamı son derece tartışmalı bir tanımlamadan hareket ettiğimiz farkındayız. Öte yandan bir terminoloji tartışması yürütmek niyetinde de değiliz, bu nedenle dünya durumunun tanımlanması üzerinden ne anlatmak istediğimizi tarif etmek daha anlamlı olacak.

Bir ekonomik kriz bağlamında -ki bu durum emperyalizmi işçi sınıfına ve kitlelere karşı ağır saldırılar gerçekleştirilmeye zorluyor- şiddete dayalı bir emperyalist yeniden sömürgeleştirme saldırısından ve kitlelerin yine bu saldırıya şiddete dayalı tepkilerinden söz etmekteyiz.

Emperyalizm girişmiş olduğu saldırının sonuçlarını kontrol etmekten aciz durumda. Bu nedenle Irak'ta savaş sürüyor, kitlelerin eylemleriyle hükümetler alaşağı oluyor ve -Bolivya, Ekvator ve Arjantin'de yaşandığı gibi- devrimci süreçler açığa çıkıyor.

Bu durum, dünyadaki tüm ülkelerde devrimci durumlar olduğu ya da bütün dünyada iktidarın derhal zapt edilebileceği anlamına gelmiyor.

Bu durumun anlamını daha iyi kavrayabilmenin en uygun yolu, süreci emperyalizmin rahat bir askeri zafer kazandığı ilk Körfez Savaşı'nın yaşandığı, işçilerin direnişiyle karşılaşmadan -ya da ağır yenilgiler sonucunda- hayata geçirilen özelleştirme saldırılarının yoğunlaştığı, sosyalizmin ve sınıflar mücadelesinin sonunun geldiğini "müjdeleyen" son derece ağır bir ideolojik saldırının egemen olduğu 90'lı yılların başlarıyla kıyaslamak. Şurası çok açık ki, güncel gerçeklik o dönemle kıyaslanamayacak kadar değişmiş durumda.

İşte bu nedenle, gelişen devrimci süreçleri engelleyebilmek için emperyalizm şimdi de **Halk Cepheleri hükümetleri** kartını oynamaya başladı -burjuva parti ve kesimleri ile sendikal merkezler ve işçi partilerinin koalisyonları...-

Bu yeni gelişmenin en açık örnekleri, Brezilya'daki Lula ve Uruguay'daki Tabare Vasquez hükümetlerinde görülebilir. Ama genelde emperyalizmle çatışmak durumunda kalan ya da onun güçlü basınçlarına maruz kalan eski Halk Cephelerinden farklı olarak, bu kez güncel Halk Cepheleri hükümetleri, emperyalizmin doğrudan ajanları olarak en ağır yeni-liberal politikaların asli uygulayıcıları haline dönüşmüş durumdadır.

Özetle, *dünya devrimci durumu* derken ulusal burjuvazilerin ve emperyalizmin kontrolü yitirdiği, dünyanın değişik ülkelerinde devrimci süreçlerin önünü açan ve buradan hareketle işçi sınıfının ve emekçi halkın iktidarı zapt etmesinin imkanlarını sunan bir politik ve ekonomik kriz sürecinden

söz ediyoruz. Bu süreç savaşlar ve devrimlerle belirleniyor.

Emperyalizm Yenilgiye Uğratılabilir

Günümüzde pek çok kişi **emperyalizmin işçi kitlelerinin ve dünyadaki yoksulların temel düşmanı** olduğu görüşünü paylaşıyor. Ama öte yandan daha az sayıda insan, yaşam şartlarının daha insanileştirilmesi için **emperyalizmle yüzleşmeye ve onu yok edene dek mücadeleyi sürdürmeye** yatkın. Oysa tarih bize emperyalizmle her türlü barış girişiminin, kitlelerin yenilgisiyle sonuçlandığını gösteriyor.

Öte yandan hem tarih hem de güncel gerçeklik bize dün Vietnam'da, bugünse Irak'ta yaşanmakta olduğu gibi emperyalizmin yenilgisinin **mümkün olduğunu** kanıtlıyor.

Unutmayalım ki, bugün Irak'ta direniş hareketi gerçek bir ulusal kurtuluş mücadelesi veriyor ve emperyalizme silah elde karşı koyuyor.

Bu savaşta devrimciler olarak bizler, tereddütsüz işgalci birliklerin yenilgiye uğraması ve ülkeden çıkartılması için Irak direnişinin tarafındayız. Bu nedenle işgalci birliklere mensup askerlerin ya da Iraklı işbirlikçilerin ölümünden ötürü acı duymuyoruz.

Çok açık ki, **Irak direnişi, emperyalizmin tüm askeri üstünlüğüne karşı yenilgiye uğratılabilmesinin mümkün olduğunu** gösteriyor. Direniş bunu bize göstermeyi başardı, ama elbette savaş henüz bitmiş değil.

Teknoloji ve modern silahlarla donanmış 150 bin askerine rağmen emperyalizm ülkenin tümünü kontrol edemiyor. Emperyalizm ocak ayında gerçekleştirilen sahte seçim tuzaklarına ve türlü sahtekarlıklarına rağmen yalnızca belli başlı şehirlere merkez noktalarını denetleyebiliyor. Emperyalizmin yenilgisiyle sonuçlanabilecek bu gerileme, emperyalizmin kahraman Vietnam

halkından ilk askeri yenilgisini tattığı dönemle büyük bir benzerlik taşıyor.

Saygon'daki ABD konsolosluk bahçesinden kalkan ve Vietnamlı işbirlikçilerin salkım saçak tutunmaya çalıştığı askeri helikopterlerin fotoğrafları, bu muazzam zaferin canlı tanıkları.

Kısa bir süre önce emperyalizm Venezüella'da da yenilgiye uğradı. Hugo Chavez'in emperyalizmle sürekli bir uzlaşma arayışında olan politikalarına rağmen -halk nezdindeki prestiji ve solun geniş kesimlerinde yarattığı umutların sayesinde- işçilerin ve halkın seferberlikleri emperyalizmin Hugo Chavez hükümetini devirme girişimlerini tasfiye etti.

Emperyalizmin bu somut gerilemeleri büyük önem taşıyor. Eğer ABD, Irak savaşını kaybederse mevcut dünya durumu da tümüyle değişecek.

Yine de kitlelerin emperyalizme karşı kazanmış olduğu bu zaferler, dünya işçi sınıfının emperyalizmi **kesin bir biçimde** yenilgiye uğratabilmesi için yeterli değil. Bu hedefe ulaşabilmek için, işçi

sınıfının bir devrim sürecinde iktidarı zapt etme perspektifini önüne koymuş olması bir zorunluluk.

Sosyalist Devrim ve İşçi Sınıfının İktidarı Zaptı

Son dönemde devrimci süreçlerin açığa çıktığı tüm ülkelerde, iki çıkış ya da alternatif gündeme geldi; bunların ilki, **işçi sınıfının iktidarı zaptı ve sosyalist devrimi geliştirmesi idi**. İkincisi ise, genel seçimler ya da bir kurucu meclis aracılığı ile **demokrasiyi genişletmek ve savunmaktır**.

İngiliz teorisyen Holloway'in yaklaşımlarını -iktidarı zapt etmeden dünyayı değiştirmek- temel alan diğer politik kesimler bir devrimci stratejiden yoksundular. Ne acıdır ki, kendisini devrimci Marksist olarak tanımlayan örgütlerce desteklenen reformist sol, bu kez de "demokratik yola uyarlanma" politikasını körükledi. Bu durumun başlıca sonucu Ekvator, Arjantin ve Bolivya'daki devrimci süreçlerin gerilemesi ya da durma noktasına gelmesi oldu.

Bu pozisyonlar karşısında UİB-DE olarak, emperyalizmi yenilgiye uğratmanın yegane yolunun **işçi**

sınıfının bir ya da daha fazla sayıda ülkede iktidarı zapt etmesi, devrimci bir işçi devleti inşa etmesi -yani proletaryanın devrimci diktatörlüğünü- ve emperyalizm yok edilene dek sosyalist dünya devrimini geliştirmesi olduğunu savunduk ve savunmaya devam ediyoruz.

Dördüncü Enternasyonal'in kurucusu ve Rus devrimci önder Leon Troçki programımızın üç sözcükle özetlenebileceğini söylüyordu; **Proletaryanın Devrimci Diktatörlüğü!**

Bu tanımlama, programatik açıdan işçi sınıfı ve onun köylülük gibi yoksul müttefikleri için en geniş demokrasiye dayalı bir işçi devletinin inşasını ve burjuvaziye ve sömürgelemlere karşı son derece sert bir diktatörlüğü öngörmekteydi.

Kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin mülksüzleştirilmelerini temel alan bir devletten söz ediyoruz. Yani, devletin eline geçen üretim araçlarının kolektifleştirilmesi, planlı ekonomiye geçiş, dış ticarete devlet tekeli uygulanması, işçi sınıfı ve yoksul halkın ihtiyaçlarının temel alınması ve dünya devriminin ilerletilmesi.

Bu bir **Devrimci Diktatörlük** çünkü, Stalinizmin üzerinde yükseldiği bürokratik diktatörlüklerden farklı olarak ülke içinde en geniş işçi demokrasisini sahipleniyor ve aynı zamanda, hiç bir bürokrasinin iktidarı ele geçirememesi için sürekli bir mücadele geliştiriyor.

Buna paralel olarak, bu işçi devleti emperyalizme karşı mücadele ediyor ve başta merkez devletler olmak üzere, uluslararası sosyalist devrimi yaymanın yollarını arıyor.

Devrimci Bolşevik Parti

Bu devrimci süreçleri daha ileri taşıyabilmek için, Lenin tarafından geliştirilmiş model doğrultusunda inşa edilmiş bir **Devrimci İşçi Partisinin** temel bir eksiklik olduğunu düşünmeye devam ediyoruz.

Bu model bugün solun geniş kesimlerince bir kenara bırakılmış durumda. Bu terk edilmiş bazı durumlarda "Leninist Parti'nin" Stalinistlerin savunduğu bürokratik karikatürü ile karıştırılmasından ileri geliyor. Ama bu kavrayış tümüyle hatalı, zira Leninist parti ile Stalinist parti birbirine tamamiyle karşıt modeller.

Leninist model, işçi sınıfının iktidarı zaptı, bir işçi devletinin kurulması ve sosyalist devrim için devrimci öncüyü birleştirmeye çalışan bir araç olmaya çalışır. Stalinist model ise, işçi sınıfının ellerini bağlamanın ve karşı devrimlere yol açmanın aracıdır. Bir diğer yaklaşım ise Leninizmin eskidiği ve geçerliliğini yitirdiği.

Örneğin içinde bulunduğumuz dönemde kendini **anti-kapitalist partiler** olarak adlandıran partiler

oldukça popüler. Pek çok mücadeleciler bu partileri stratejik bir çıkış ya da ilerici bir gelişme olarak değerlendiriyor ve programlarında sosyalizm hedefini sürdürdükleri için bu partilere karşı sempati besliyor. Çok sayıda Marksist akım bu partilerin etrafında kümeleniyor.

Bizler yukarıdaki gelişmeyi stratejik bir adım olarak değerlendirmiyoruz.

Bunun ilk nedeni, bu partilerin içinde devrimci, reformist ve merkezci akımların bir arada bulunmaları. Brezilya'da işçi partisi önderliğindeki halk cephesi hükümetine karşı muhalefetten doğan PSOL bunun açık ve yeni örneği. İkinci karşı çıkış nedenimiz ise, bu tip partilerin genelde kendilerine temel faaliyet alanı olarak seçim aktivitelerini seçmiş olması ve ufuklarının parlamenter hedeflerle sınırlı olması. Bu partiler sendikal hareketler, öğrenci ve halk hareketleri ile entelektüeller arasında da yer bulabiliyorlar.

Ama şurası çok açık ki, tüm farklı görüntülerine karşın bu partiler de önelimlerine bir hedef olarak iktidarın devrimci zaptını koymuyorlar ve dolayısıyla kendilerini bu görevin temel bir aracı olarak tanımlamıyorlar.

Böyle olması oldukça normal, zira devrimcilerin ve reformistlerin bir arada buldukları bu tip partilerin

programı, hedefleri ve görevleri yalnızca reformist olabilir. Aksi halde reformist olan sektörler partiyi terk edeceklerdir.

İşte tam da bu nedenle diyoruz ki, bu partiler kitlelerin en acil ve temel ihtiyaçlarına yanıt geliştiremezler, bilinçli bir şekilde ne emperyalizmle ne işçi hareketi ve sendikal hareketteki ajanları olan bürokrasilerle ne de halk cephesi ve burjuva hükümetlerle yüzleşemezler.

Dolayısıyla bu partiler, büyük devrimci kalkışmaları zafere taşıyacak gerçek alternatifler olamazlar.

Bizler Lenin tarafından inşa edilen ve Troçki tarafından geliştirilmiş olan ve yoksul Rus kitlelerinin önderliklerini kazanmaya muktedir olarak, tarihteki ilk işçi devletinin başını çekmiş ve onu dünya devriminin hizmetine adanmış olan devrimci parti modelini sahipleniyoruz.

Temelde böylesi bir partinin merkezi hedefi, işçi sınıfı ve müttefiklerinin devrimci yolla iktidarı ele geçirmesi, proletaryanın devrimci diktatörlüğünü programının temeli olarak benimsemesi, demokratik merkezîyetçi olarak örgütlenmesi -iç tartışmalarda en geniş demokrasi, sınıf mücadelesine müdahale esnasında en sıkı merkezîlik- olacaktır.

Son olarak, böyle bir parti enternasyonal bir örgütün, bir dünya devrimci partisinin somut bileşeni olarak inşa edilir.

Günümüzde solun geniş sektörlerini etkileyen oportünist dalgaya karşı bizler UİB-DE olarak hala bu modeli sahiplenmeye devam ediyoruz.

UİB-DE'nin Bilançosu

Oportünist Dalga ve Krizimiz

"Anti-kapitalist partiler" - Brezilya'daki PSOL gibi-, devrimci stratejiyi ve Troçkizmi terk etmiş olanlar -Fransa'dan Devrimci Komünist Birlik gibi- ya da yeniden biçimlenmekte olan Stalinist akımlar -İtalya'dan Komünist Yeniden Kuruluş Partisi- dünya solunun -ki aralarında kendini devrimci Marksist olarak adlandıranlarda vardır- önemli bir kısmını etkileyen oportünist dalganın somut ifadeleridir. Diğer belirleyici örnekler arasında ülkelerindeki devrimci süreçler esnasında işçi sınıfının iktidarı zapt etmesini somut bir hedef olarak önlerine koymamış olan Bolivya'daki Evo Morales'in MAS'ı, Ekvator'daki CONAIE ya da Arjantin solunun büyük çoğunluğu sayılabilir.

Aksine bu kesimler pek çok defa burjuvalara kurtuluş şansı tanımış, rejimlerini yeniden inşa edebilmeleri ve hükümetler kurabilmeleri için yardımcı olmuşlardır.

Brezilya'da solun büyük bir çoğunluğu Lula'nın halk cephesi hükümetini destekliyor. Uruguay'da eski Tupamaros gerillaları, açıkça emperyalizm yanlısı bir programa sahip olmasına rağmen Tabare Vasquez hükümetinin temel direği durumundalar.

Bu tahrifatçıların kapitalist restorasyon sürecinden sonra derinleştirdikleri ideolojik hattın merkezi noktalarını şunlar oluşturuyor;

-Bolşevik devrimiyle birlikte açılan dönem tamamlanmıştır.

-Emperyalizm son derece güçlüdür ve yenilgiye uğratılamaz.

-Ne ulusal ne de uluslararası düzeyde sosyalist bir devrim gerçekleştirilemez, iktidarın zaptı artık bir hayaldir.

-Solun ve işçi hareketinin tek gerçekleştirilebilir hedefi, "kapitalizmi insanileştirmek" ve "demokrasiyi derinleştirmek" olmalıdır.

-devrimcilerin ve reformistlerin bir araya geldiği sol partiler inşa edilmeli ve böylelikle "politik alanlar" açılmalıdır -oy, parlamento, sendikalar...-

UİB-DE bu oportünist dalgaya karşı bir direniş kutbuydu. Bu oportünist dalgaya karşı direnmiş ve mücadele yürütmüş bir dizi sektörle birlikte bilinçle mücadele etmişti.

Ne var ki, bu oportünist süreçten bütünüyle azade olmayı başaramadık. Aksine 90'lı yılların başında en önemli seksiyonlarımızdan olan Arjantin MAS'ı -Sosyalizme Doğru Hareket- her defasında daha fazla seçimci bir eğilimin içine girdi ve La Tabla'da Kışlası Baskını (1988) ve Rosario Ayaklanması (1989) türünden kitle patlamalarına yönelik politikalarında oportünizmden kaynaklanan büyük hatalar yaptı. Düzeltilemeyen bu oportünist sapmalar MAS'ın 1992 yılında önce bölünmesine ve ardından da imhasına yol açtı.

Bu süreç ve sonuçları aynı zamanda UİB-DE'yi de yıkımın eşiğine getirdi. Bu nedenle onu yeniden inşa etmekte olduğumuzu ifade ediyoruz. Bu yeniden inşa sürecinin en önemli ayaklarından birini Marksizm, Leninizm ve Troçkizmin teorik-programatik mevzilerini savunmak oluşturdu. Bu savunu esas alınmadan şu anda giriştiğimiz yeni mücadelelere yönelebilmek imkansız olurdu.

Bu çerçevede sınıf mücadelesinin bu aşamasında UİB-DE **hangi kriterle** yeniden inşa etmekte olduğumuz kilit bir önem kazanıyor.

Politik etkinliği ile kitlelere nüfuz etmiş, iktidarı zapt etmeyi hedefleyen ve proletaryanın devrimci diktatörlüğü perspektifine sahip devrimci Bolşevik partiler inşa etmek niyetindeyiz.

Lenin'in şu yaklaşımını aynen paylaşıyoruz; "iktidarın dışında her şey bir hayalden ibarettir."

Bu anlamda Bolşevik partiden yoksunken her şeyin bir hayalden ibaret olduğunu düşüncesindeyiz.

Binlerce militana, milyonlarca oya, yüzlerce milletvekili ve sendikal öndere sahip olabiliriz, ama Bolşevik parti yerine elimizde bir merkezci parti varsa aslında bu hiçbir şeye sahip olmadığımız anlamına geliyor.

UİB-DE'nin tüm partileri ve özelden en güçlü partimiz Brezilya'da ki PSTU, bu parti tanımına yönelik Menşevik sapmalarla ve oportünist politikaların basıncına çok defa maruz kaldı.

Menşevik bir partide herkes kendi başına buyruktur ve işleyiş parti organlarındaki kararlar temelinde merkezileşmez. Oysa bizler parti organlarının işleyişinden hareket eden militanlardan oluşan partiler inşa etmeliyiz. O nedenle deneyimli ve disiplinli, mücadeleleri yükseltmek için sınıf mücadelesine sağlam bir biçimde nüfuz etmiş devrimci partiler inşa etmek istiyoruz. Son olarak bu noktada bir diğer merkezi kritere geliyoruz; **Partilerimizi enternasyonal bir örgütün parçaları olarak inşa etmeyi istiyoruz.**

Bu nedenle **temel hedefimiz, UİB-DE Dördüncü Enternasyonal'in yeniden inşasının bir aracı olarak yeniden inşa etmek. Bir dizi Troçkist sektörün iddia ettiği gibi Dördüncü Enternasyonal'in "kurulduğu" ya da "yeniden inşa edilmiş olduğu" görüşünde değiliz. Dördüncü Enternasyonal'in yeniden inşasına inanıyor ve onun için savaşıyoruz. Bizim açımızdan UİB-DE bu amaca erişebilmek için temel bir araç.**

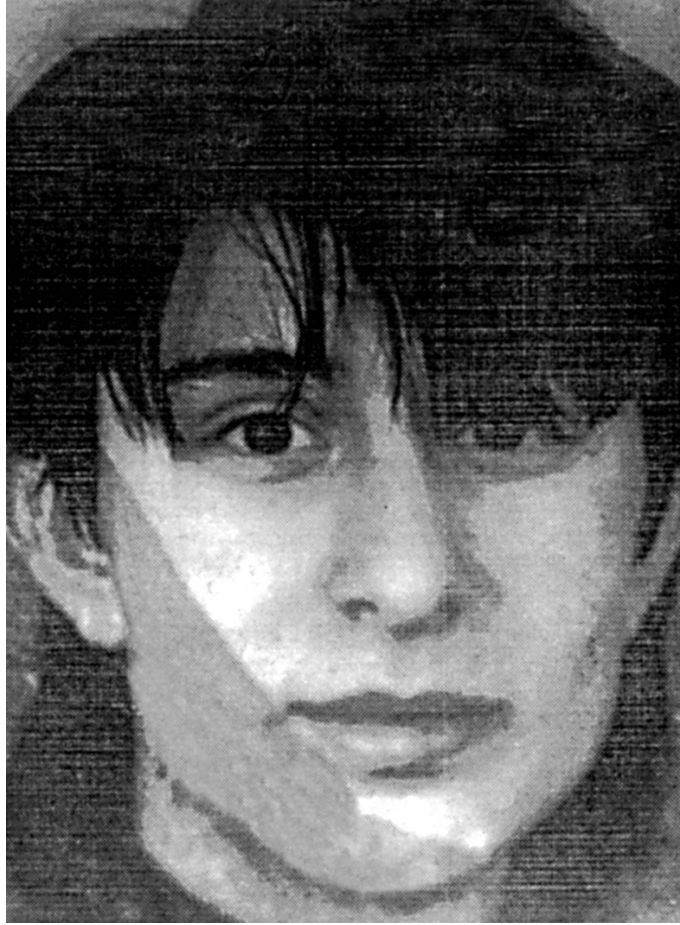
Troçki'nin "enternasyonal bir örgüt olmaksızın devrimci bir partinin inşasının olanaksız olduğu" düşüncesini tümüyle paylaşıyoruz. Bugüne dek, bu yaklaşımı dışlayan tüm girişimler başarısızlığa mahkum oldu. Oldukça zayıf olsa bile bir enternasyonal örgüt, ulusal ölçekte izole olmuş, rejimin, burjuvazinin, ulusal bürokrasilerin sürekli baskınlarına maruz kalan ulusal bir partiden üstün olacaktır. İzole olmuş ulusal bir partinin, doğru bir dünya durumu analizine ulaşabilmesi ve enternasyonal görevleri netleştirebilmesi olanaksızdır.

Dahası, dünya ölçeğinde sınıf mücadelesinin ve gerçekliğin bütünsel bir analizini gerçekleştirilmekte olan enternasyonal bir örgüt, bir partinin ülkedeki durum ve ulusal politikalar konusundaki tutumlarını da tartışmasız bir biçimde zenginleştirecektir.

Akın Rençber Yoldaş!

“Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek, hiçbir yük bizi kamburlaştıramaz. Çünkü artık o herkes adına ödenen bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kısıtlı ve bencilce bir sevinç değildir. Mutluluğumuz milyonlara aittir. Eylemlerimiz sessiz sedasız ama sonsuza dek etkisini sürdürecektir, küllerimizi soylu insanların çakmak çakmak gözlerinden akan yaşlar ıslatacaktır.”

K. Marks

Troçkist bir işçi olan Akın Rençber 1 Mayıs 1996 gösterilerine yoldaşlarıyla beraber katılmak için İstanbul'a gelmişti. Polisin gösterilere saldırısının ardından gözaltına alınan Akın yoldaş, emniyette gördüğü işkenceler yüzünden, serbest bırakıldıktan bir süre sonra can verdi. Bedeni toprağa düşerken yoldaşlarına hiç eskimeyecek olan inançlarını ve davasını usulcacık devretti. Çalışkan bir işçi, örnek bir arkadaş ve gerçek

bir yoldaşı. Akın Rençber'in 20 yıla sığdırdığı kısa ama örnek yaşamı, dünyanın dört bir yanında Dördüncü Enternasyonal'i yeniden inşa etmek için savaşan kadın ve erkek yoldaşlarına ilham olmaya devam ediyor. 9 yıl sonra onu hiç dinmeyen bir hasret ve sevgiyle anıyoruz.

Akın Yoldaş Sosyalizme dek daima !...